

Gönderim Tarihi: 01.07.2016

Kabul Tarihi: 05.09.2016

SEMENÛ PİŞİRENLER*

Celâl Âl-i Ahmed**

Çev. Esra YALÇINTAŞ***

Bahçenin tamamını duman kaplamıştı ve gürültü yılın tamamından daha fazlaydı. Kadınlar yemeklerini ayaküstü yemişlerdi ve ne kadar uğraşılsa da çocukları uyutamamışlardı. Çadırlarını başlarından çıkartıp bohçalarının içine koymak ve bir o tarafa bir bu tarafa rahatça gidebilmek için erkekleri evden dışarı çıkarmışlardı. Uğursuzluk getiren, uykularının geldiğinin farkında olmayan çocukların bağırıışları, kapların yer değıştirme sesi, yardıma gelen komşu kadınların giriş çıkışları ve diğđerlerinin ona hiçbir üstünlüğü olmadığı evin hizmetçisi Sekine'nin tahta ayakkabılarının sesi, bu seslerin tümü bahçenin dumanyıyla birlikte evin damından daha yukarı yükseliyordu.

Bütün mahalle Fatima günü¹ olduğu için Hacı Abbas'ın evinde bir adak için semenû² pişirdiklerini düşünüyordu. Bu semenû da Hacı'nın karısının özel adağıydı. Hacı Abbas Geli Ağa'nın karısı kilolu, dolgun, kısa bacaklı Meryem Hanım, elbisesinin kollarını yukarı katlamış bir halde ortalıkta koşturup duruyordu. Bir ayağı zeminden beş basamak yukarda olan mutfaktaydı, bir ayağı da köşedeki odada ve kilerde, bir ayağı da semaverin dibindeydi.

Her nasılsa bütün işleri tertiplemiş ve büyük kızı Fatıma'yı kapların sorumlusu yapmış ve küçük kızı Rukiye'yi de semaverin dibine oturtmuştu, kendisi de mutfak sorumlusuydu. Buna rağmen kızlarını yalnız bırakmaya gönlü el vermiyordu. Bundan dolayı devamlı gidip geliyor, her yere uğruyordu. Soluk soluğa herkese emir veriyor, yeni gelen misafirlerle ilgileniyor; çocukları yaramazlık yapmasın diye onları korkutuyor, dua ve beddua ediyordu, semenû kazanına da bakıyordu:

- Rukiye! Gelin hanıma çay verdin mi?
- Baş üstüne şimdi götürüyorum.
- Ey kör olası Abbas! Eğer seni ele geçirirsem, güneşin közündeki seni kebab yaparım! Acaba ben ne günah işledim? Allah'ım sana sığınmışım!
- Hanımcığım hoş geldiniz. Fatıma-i Zehra'ya komşu olalım. Gelininiz nasıl?

* Bu hikâye Celâl Âl-i Ahmed'in Farsça "Zen-i Ziyâdi" adlı hikâye kitabında 17-35 sayfaları arasında yer almaktadır. Celâl Âl-i Ahmed, *Zen-i Ziyâdi* (Semenûpezân) Tahran 1393 hş., s. 17-35

** 1302-1348 hş. yılları arasında yaşamış Modern İran edebiyatının tanınmış yazarlarından.

*** Atatürk Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsü Fars Dili ve Edebiyatı Bölümü Yüksek Lisans Öğrencisi, yalcntsesra@gmail.com.

¹ Fatima günü: Hz. Fatıma'nın doğduğu gün.

² Semenu: İran'da buğdaydan yapılan bir çeşit tatlı. Mehmet Kanar, *Farsça-Türkçe Sözlük*, İstanbul 2000, s. 689.

- Ellerinizden öper. İnşallah kendi kızımızın düğününü de yaparsınız. Allah adağımızı kabul etsin.

- Amcakızı bana göre artık kazanın altından ateşi çekme zamanı gelmiş haa!

- Hayır, kuzum, daha yarım saati var.

-Vah bacım, niye bu kadar geç geldin? Taziye değil ki.

Kız kardeşiyle konuşan Meryem Hanımın sesine, çocuklar bağırarak geldiler:

-Ayy Akide teyze, Akide teyze!

Ve ellerini uzatarak birbirlerinin üstüne çıkıyorlardı. Teyzenin çocuğu yoktu ve ailenin bütün çocukları selamlarının karşılığının akide şekeri olduğunu biliyorlardı. Teyze çarşafının altından bez çantasını çıkararak fermuarını açtı ve çocukların avucunun içine birer akide koydu. Ama çocuklar 1-2 tane değildi ki.

Meryem Hanımın 5 çocuktan fazlasına verecek akidesi yoktu; Fatıma, Rukiye, Abbas, Münir ve Mensur. Ama o gün Allah bilir kaç çocuğun eli akide için uzandı. Teyzenin yol üzerinden aldığı yaklaşık iki kilo akide göz açıp kapamadan bitti; fakat çocukların "Akide Teyze, Akide Teyze!" bağırıışları devam ediyordu. Bütün akideler bittiğinde teyze çantasının bütün köşelerini aradı ve 5 kuruş çıkardı ve sekiz yaşında olan Abbas'ı kenara çekti, parayı avucunun içine koyarak kulağına yavaşça fısıldadı:

- Koş aferin! 1 kuruş senin olsun. 4 kuruşluk da akide al çocuklara ver!

- Ama onlara helal et, haram etme sakın ha!

Fakat son cümle tamamlanmadan Abbas bahçenin kapısına doğru koştu ve bütün çocuklarda onun peşi sıra gittiler.

-Allah razı olsun bacı! Keşke biraz erken gelseydin. Çocuklardan bıkmıştık.

Çocuklar evden gitse de evin gürültüsünden bir şey eksilmedi. Saçlarını sıkıca ören, elbiselerinin kollarını katlayan ve çocukları emzirmek için yakalarını indiren kadınlar yorgun düşmüşlerdi. Acele ediyorlardı, birbirlerine yardım etmeye özen gösteriyorlardı ve semenû'yu sofraya getirmek için de çok heyecanlıydılar.

Herkes hızlı hızlı gidip gelirken birbirlerine çarpıyorlardı. Selam veriyor, şakalaşüyor, laf atıyor ve gelinleri, kumaları ve kaynanaları hakkında dedikodu yapıyorlardı.

- Vay amcakızı oğlunu gördüm. Zavallı ne kadar zayıflamış. Bu yerinde durmayan gelinine söyle de az konuşsun.

- Aaaa ne söylüyorsun ya! Hoş değil kızım. Daha senin ağzın süt kokuyor.

- Eyvah Sogra Hanım! Toprak başıma! Allah canımı alsın bu Zehra'yı gördün mü? Az kalsın senin kumana haber veriyordu. Eğer bu zırvadan annenin haberi olsaydı hepimizi duman eder, canımızı okurdu.

- Bırak ya neyse o da Allah'ın bir kuludur. Bizim rızığımızı yemiyor.

- O halde kimin rızığını yiyor? Eğer bu şeytan kocanı ayarlamasaydı senin durumun böyle olmazdı.

Bacısının çarşafını alan Meryem Hanım son cümlesini söyledi. O taraftan geçip kilere gitmek istiyordu. Kilerin kapısında onunla adım adım ilerleyen bacısına dönerek yavaşça söyledi:

- Görüyor musun bacım? Kurt ağacı içinden yer. Beş altı çocukla benim aptal kocama kuma gelecek kadar bu kadınlar şuursuz ve aptaldırlar.

- Ablacığım! Ondan ne haber? Kuman hala doğurmadı mı?

- İnşallah kurtuluruz, üç gündür sancı çekiyor. Teneşirlere gelesice!

- Benim deyyus kocamda kuşkusuz şimdi yanı başında oturmuş, alınının terini siliyor. Şerefsiz fırsatı ganimet bilmiş.

- Olmaya ki bu sene fazla yeşerttiğin buğday onun için olsun.

Ah bacım! Ne söylüyorsun! Sen ne diye başıma kakıyorsun?

Ve kilerden çıkıp bahçenin o tarafındaki mutfağa doğru yürüdüler.

Bacım gidelim bir ocağa bakalım! Bu seneki bir batman buğday ölçüsünü elimden kaçırmışım. Sen de bir bak! Nasıl olsa sen benden daha tecrübeli bir hanımsın.

Ve mutfak kapısının ağzına ulaştıklarında, Meryem hanım yüzünü kap yıkayan ya küçük çocuklarına çiş yaptıran ya da çocukların ıslanmış pantolonlarını balkona asan ya da başlarını yakalarına sokup birbirlerine bir şeyler söyleyip kıkırdarak gülen kadınlara çevirdi; Onlara dedi:

- Ey güçlü kuvvetli kadınlar ve onların kızları gelsin. Şimdi dilek dileme zamanıdır.

Ve gülerek kardeşine dedi:

- Şimdi artık karıştırmak güç istiyor. Artık sıra yiyip yatanlarındır.

Basamaklardan aşağı indiler ve evlenme zamanı gelmiş yedi sekiz tane kız ve boylu poslu kadınlar onların peşine gittiler.

Meryem Hanım bu yıl Peygamber sülalesine adak olarak önceki yıllara göre 1 batman daha fazla buğday yeşertmişti. Bacısının da adak ettiği bademi, fıstığı ve fıncığı getirdi. Kazanı da sokak sütçüsünden kiralyorlar ve demlendiği zaman da ocaktan alıyorlardı ve bu kadar kap da gerekmiyordu. Ama bu yıl işin başında onları üzüntü sarmıştı.

Mescit sorumlusuna adam gönderip, büyük mescidin kazanını nefes nefese kalarak odanın kapısından içeri getirtmişlerdi. İki tümen bağışta bulunmuşlar ve ocağın kazana küçük olduğunu görünce bodrumdan 10-15 tane eski kerpiç getirmişlerdi. O da Allah bilir kaç yıl önceki bahçenin kerpiçlerinden artmıştı ve mutfağın ortasına geçici

ocak yapıp kazanı kurmuşlardı. Kazana su koydukları zaman yirmi dört kova su saydılar fakat çocuklar fazla yaramazlık yaptıkları ve kadınlar salavat getirdikleri için artık saydıklarını unutmuşlardı. Sonra da odanın birinin halısını toplayıp ne kadar kap varsa deste deste odanın etrafına ve duvarın rafına dizmişlerdi. Ne kadar kâse ve bakır tabak varsa, ne kadar porselen, cam, tepsi ve sini varsa getirmişlerdi.

Sandıkların dibini de aramışlardı ve sadece bayramda, heft sin sonrasında, düğünde ve taziyede gün yüzüne çıkan eski porselenleri çıkarmışlardı. Meryem hanımın evlenme çağına gelen kızı Fatıma evin bir tarafına karyola koymuştu ve değerli kapları onun üzerine dizmiş, diğer kapları da küçüklük büyüklüğüne göre saymıştı. İki saat önce öğle yemeğini yemişlerdi, annesine toplam 86 tane kâse, bakır tas, bardak, yemek tabağı, yoğurt kâsesi, tepsi ve leğen topladığını haber vermişti. Amcakızıyla sohbet annesi kapların yine az olduğu sonucuna varmış, mecburen komşulara ne kadar fazla kapı varsa getirmelerini söylemişti ve buna da değinmişti:

- Kurban olayım size, sadece bakır getirmenizi istiyorum eğer porselen olursa Allah korusun kırılır ve size karşı mahcup olurum.

Ve şimdi çarşaflarını bellerine düğümleyen komşu kadınlar peş peşe bakır kaplarını getirip Fatıma hanıma veriyorlardı. Fatıma hanım her birinin kabını sayıp alıyor, yarım yamalak okuryazarlığı ile başının tokasını çıkarıp onun ucuyla duvara yazıyordu:

- Gelin hanım bir takım çinko kase, Saadet iki tane leğen, Betül abla üç tane bakır tas..

İki kişi de sürahi getirmişlerdi ve bir kişi de kova. Fatıma düşündü:

-Ne kadar çok!

Kapları alıyor ve diyordu: -Kendinizde işaretleyin götüreceğiniz zaman karıştırmasın!

-Ay ne diyorsun Fatıma Hanım? Oldu olacak bir de liste tutasın.

- Sadece ihtiyatlı davranıyorum. İşi sağlama almanın ayıbı yoktur.

Her biri sokağın içinde ya da avluda bakır kaplarını ve kâselerini sayan ve hatta bıçağın ya da bir şeyin ucuyla kabın altına daire ya da bir çizgi çizerek işaretleyen ve kendilerini umursamaz gösteren komşular, göz ucuyla bakıyorlar ve gidiyorlardı. Mahallenin su dağıtıcısının karısı da bakır kap ve kâse getiren komşulardan biriydi. Kucağında çocukla geldi ve çarşafın altından bir bakır kap çıkararak gürültüyle karyolanın üstüne koyarak dedi:

-Fatıma hanım çok utanıyorum! Aç dilencilerin evinde kap bulunmaz ki!

Hesapla meşgul olan ve komşuların kaplarını duvarın üstüne toplayan Fatıma döndü, gözü bakır kabı görünce ışıldadı ve su satıcısının karısına baktı ve dedi:

-Rica ederim hanımefendi, laf olsun diye demiyorum. Hz. Fatıma'ya komşu olasınız.

Ve su satıcısının karısı gidince duvara bir işaret koydu, leğeni aldı ve sol elinin parmaklarının üzerine koyup, sağ eliyle onu çınlattı. Onun sesinin yankısını dikkatle dinledi. Sonra onu kulağına yaklaştırdı ve bu defa saçının tel tokasıyla ona bir darbe vurdu ve onun yankılı ve ince sesini dinledi.

Ansızın bu leğen ve ses ile bütün hatıraları gözünde canlandı. Kaç defa bu leğenle yere düştüğü, onu ne kadar çınlattığını ve onunla su içtiği zaman dişlerine deyip haz duyduğunu, ergenlik çağında aynaya bakmaya izin vermedikleri için kaç defa bunun içindeki suda yüzüne bakarak ellerini saçlarına soktuğunu hatırladı. Sonunda aklına 4 sene evvel köyde semenu pişirenlerin gününde leğenin kaybolduğu ve ne yaptılarsa bulamadıkları geldi. Yine onu çınlattı ve bu defa başka bir bakır kâseyle ona vurdu ve bu defa onun yankılanan sesi o kadar güzeldi ki kız kardeşi Rukiye semaverin başından kalkıp koşarak geldi ve gözü leğene takılınca, atlayarak onu aldı ve dedi:

-Şükürler olsun bacım! Gördün mü bulacağını söylemiştim! Ben bir mum yakmayı adamıştım.

- Hişt ses çıkarma! Koş annenin kulağına söyle, gelsin.

İki dakika sonra anne nefes nefese kalarak gözleri şişmiş ve yüzü kızarmış halde geldi ve gözü leğene takılınca dedi:

-Evet, bu o. Çeyizimi bir bir hatırlıyorum. Allah sizi kahretsin hangi it oğlu it bunu getirdi?

-Yavaş anne! Mahallenin su satıcısının karısı getirdi. Yani onun işi mi?

Anne ocağın kenarında yanmış elinin arkasını ağzının suyuyla ıslatarak dedi:

-Tabi ki. Bu it oğlu itlerin yapmayacağı iş yoktur. Kurbanlık koyunu bile çalarlar.

-Şimdi milletin günahını niye alıyorsun anne?

- Ne diyorsun kızım? Yani deyyus kocası suyolunda mı bulmuş? Evde küp mü bulmuş, mis kap mı bulmuş? Şuan sesini çıkarma. Unutma ona başka bir kapta semenû koyalım. Deyyus baban gelince söylerim su satıcısının kendisiyle meseleyi çözer. İşin de bitti, kapıyı kilitle ki milletin malı heba olmasın. Kendinde gel, bahtın açılсын diye bir iki defa karıştır.

-Ey anne! Bu sözler ne! Acaba sen bu kadar adak adamakla babama engel olabildin mi?

Anne yine elinin arkasını diliyle ıslattı, suratını astı ve dedi:

-İyi. İyi. Sen de başıma kakma! Bir ben bilirim bir de Allah bilir. İhtiyacımı görene kadar elimi yakasından çekmeyeceğim. Kalk gel artık yaşlı kadınlar karıştıramazlar.

Henüz kapların odasının kapısını kapatmamışlardı ki yine avlu, ayaklarını yere vurarak ve bağırarak içeri giren çocukların kargaşasıyla doldu. Onlardan içeri en son giren ikisi ağlayarak Akide teyzenin peşine gittiler:

-Bu Abbas diğerlerine iki tane akide bize bir tane verdi. Oha oha!

Teyze yeni yeni çocukları sakinleştirip, onları başka bir oyun ile meşgul etmeyi planlıyordu ki ansızın pat diye bir kadının sesi yükseldi. Çocuğu havuzun içine düşmüştü. Havuzun etrafında inleyip sızlayıp duruyordu. Ne yapalım? Ne yapalım? Havuz derindi kimse yüzme bilmiyordu ve erkekleri de dışarı göndermişlerdi.

Çaresiz Fatıma Hanım elbisesiyle havuzun içine atladı ve yarım saat ağzından burnundan su gelen çocuğu çıkardı ve yoğurt gibi beyazlaşmıştı. Annesi içinde soğuk sulu akide şerbeti yapıyorlardı ve omuzlarını ovalıyorlardı. Havuzdan çıkan Fatıma hanımın elbisesi bedenine yapışmış, saçları düzlenmişti ve bedeninin bütün hatları belliydi ve göğüsleri soğuktan titriyordu.

Havlu getirdiler ve soyunması için namaz çarşafını etrafına tuttular ve kuruttular. Başına kırmızı kuru bir şey bağladılar ve aceleyle onu mutfağa götürdüler. Artık kazanı demlemeye çok vakit kalmamıştı. Sürekli 3 kişi onun yanı başında nöbet leşe durup, dibi tutmasın, yanmasın diye bir kürekle onu karıştırıyorlardı. Birinci yorulduğunda ikincisi, ikincisi yorulduğunda üçüncüsü.

Mutfakta hepsinin gözleri kızarıp, şişmişti. Gözlerinden akan su yüzlerini yakıyordu, onu elbiselerinin eteğiyle siliyorlar ve ocağın sıcağını iki bacak aralarında hissediyorlardı. Büyük kazanın kapağını hazırlamışlar ve üzerine kül dökmüşlerdi. Fatıma hanımın son kez karıştırmasını ve kazanın ısınıp terlemesini, kazanın kapağını kapatıp, kazanın altındaki ateşi söndürmelerini ve kapağına dökmelerini bekliyorlardı ki..

Eyvahlar olsun! Bir an da Meryem Hanım henüz Şeyh Abdullah'ın peşine kimseyi göndermemişler diye bağırmaya başladı. Bağırması mutfağın içinden yükseldi:

-Rezil Abbas! Ne diye bu kadar eziyet ediyorsun? Koş Şeyh Abdullah'a haber ver gelsin. Evini biliyorsun.

Akide teyze gitsin diye Abbas'ın avucuna koymak için cüzdanından bir beş gıranlık çıkardı. Şimdi artık evlenme çağında olan Meryem hanımın kızı Fatıma'nın yüzünden ter akıyordu ve kazanı demleme zamanı da gelmişti. Kazanı demlediler ve kızın yüzünü kuruttular sonra mutfağın etrafını süpürdüler ve yarım yanan kömürleri ocağın altına ittiler, birkaç tane kilim getirdiler, mutfağın etrafına sardılar, kocasız kızları çıkardılar ve mersiye okuyan içinde bir sandalye koydular.

Yaşlılar çarşaflarını başlarına örterek gelip mutfağın etrafında Şeyh Abdullah'ın sözlerini dinlemek için oturdular. Her ne kadar kazanın altından ateşi almışlar ve duman bitse de herkes terliyordu, kendilerini mendille silip yelpaze ile serinliyorlardı ve evin hizmetçisi Sekine de tak tak ederek basamaklardan yukarı inip çıkarak çay ve nargile getiriyor ve kadınlara yelpaze veriyordu. Yirmi küsur kişiydiler.

Mutfak merdivenlerinde Meryem Hanım ve kız kardeşlerinin arasında oturan, oyalı başörtüsünün uçları dizlerine düşen amcakızı Gülbuta'nın dudağında nargile vardı ve diğeri de Akide teyzenin kaynanası olan Zübeyde Bibi'nin ağzındaydı. Kör olmasına rağmen gözlerini bir noktaya dikmişti. Amcakızı Gülbuta nargilenin dumanını üfleyerek Akide teyze ile konuşuyordu:

-Canım kızım! Sana yüz defa dedim bu doktorları bırak! Gel yanıma sonbahara kadar seni hamile bırakayım!

- Amcakızı! Ben kaçmadım. Sonbaharı kadar hamile bırakırım dedin ama olmadı. Ölü yıkanan yerde ölünün üstünden atla dedin atladım ve etimin yarısı eridi. Allah bir daha göstermesin şimdi hatırladığımda vücudum tir tir titriyor. Dedin kocana ilaç içir içirdim. Günde kırk tane civcivlenmiş yumurta bulmak kolay mı sanıyorsun? O da tam bir hafta. Bakkal çakkalı bırak bütün pazardaki restoranların müşterileri bile beni tanıdı. Görüyorsun ki hiçbir şeyden geri durmamışım. Ama ne yapayım ki kismet değilmiş. Kaderimde milletin çift çift çocuklarını görüp iç çekmek varmış. Kocam da yakamı bırakmıyor, şimdi de kafasına bu doktorların verdiği ilacın faydası yoktur diye takmış. Beni alıp Avrupa'ya götürmek istiyor.

- Vah vah! Baş açık kâfirlerin içinde! Bir de vücudunu ve tenini bu Allah tanımayan gâvurların eline vernen kalmıştı. Bunlar ne halt ediyorlar sanıyorsun? İşin yöntemi bendedir. Kedi ve köpeğin spermini alıp adamların karısının karnına koyuyorlar.

- Şimdi amcakızı ne onun parası var, ne de benim babamdan kalma param var. Masrafı çoktur, bu beyhude bir çabadır.

Amcakızı nargilenin başındaki yarı yanmış kömürleri alt üst edip yüzünü Meryem hanıma çevirerek dedi:

- Peki, kuzum, sen ne yapacaksın?

- Hiçbir şey. Böylece bekliyorum. Gönlüm sarımsak ve sirke gibi kaynıyor. Fatıma'nın havuza düşmesiyle ömrümün yarısı gitmiştir. Muhakkak utangaç kızcağıza nazar vermişler. Bu fitneci kumadan de hiç haber yoktur.

- Eğer söylediğim her şeyi yaptıysan rahat ol. Sonunda onu götürmesi için kime verdin?

Meryem Hanım etrafa bir göz attı ve ikili üçlü gruplar halinde konuşan, çay içen herkesi süzdü, yavaşça amcakızının kulağına dedi:

- Bu devirde kime güvenilir? Bu şıfıntı kız hiçbir şeyi kabul etmedi. Kocakarı! Sonunda bu düşmanlığı ortadan kaldırmak için semenûnun pişmesine yakın kendim götürdüm, mesela bugün davet edeyim diye evine gittim. Bugünlerin son ayları olduğunu biliyordum.10 ya da 12 gün. Tam hatırlamıyorum. Benim artık kafam yerinde değil. Birbirimizin elini yüzünü öptük sanki barış yapmış gibi.

Fatıma-i Zehra'ya yemin olsun tam olarak sanki yılanın dudağını öpüyordum. Fatıma da benimleydi. Biraz oturduktan sonra lavaboya gitmek bahanesiyle dışarı çıktık. Su deposunun önünde bahçede demir korkulukları olan bir pencere vardı. Tam

önünden geçerken su deposuna attım. Fakat amcakızı ne duruma düştüğümü bilmiyorsun. Tuvaletin içinde o kadar bekledim ki Fatıma peşime geldi. Sanmış ki yine kalbim durmuş. Betim benzim atmıştı. Bu lanet olası kalp az kaldı duruyordu. Şıfıntı it oğlu it de bana çok acımıştı. O hakiyle kalktı bana adaçayı bitkisi demledi. Kimse anlamadı. Fakat neden bu kadar tedirgin olduğumu bilmiyorum? Biliyorsun deyyus kocam sabahtan beri oradadır. Hiçbir haber, hiçbir iz yok. Kalbim boğazımdan dışarı çıkacak.

Artık neden? Gel iki fırt nargile çek keyfin yerine gelsin.

- Vah vah bu kalple mi çekeyim? O anda düşerim amcakızı!

-Ne var bunda kızım?

-Eğer sana bir şey sorsam rahatsız olur musun?

- Neden rahatsız olayım nene?

- Doğru söyle bakim amcakızı içine neler koymuştun?

- Nasıl yani? Yavrum eğer söylersem, büyüü bozulur.

- Amcakızı biliyor musun neden? Çünkü 3 gün sonra su deposundaki bütün balıklar öldü.

- Sana feda olsun. Kaza ve bela balıkların canına değmiş keşke kumana değseydi. Çocuk sahibi olup seni kocanın yanında beş paralık etmesi mi iyi, yoksa depodaki balıklar gibi ölmesi mi?

- Çünkü amcakızı ertesi gün deponun suyunu boşaltmaları kötüydü. Yani bir şeyler sezmiş olabilir mi?

- Hayır yavrucuğum. O büyü bir günde erimiş. Rahat ol. Hz. Muhammed ve dört halifenin yüzü suyu hürmetine ümitsiz olma!

Başımı tavana kaldırdı, dudağının altından mırıldanarak nargilesinin dumanını dışarı çıkardı ve yeniden nargileyi fokurdatmıştı ki mutfağın o tarafından bir noktaya bakan Zübeyde Bibi'nin sesi yükseldi.

- Meryem Hanım evlilik çağındaki kızım için bir şey düşündün mü " diye soruyordu.

- Bibi ne düşünüyüm ki? Bahtımı beklemektedir. Biz evlendik ne yaptık! O kadar baba evinde oturduk sonra bir deyyus gelip elimizi tuttu ve götürdü. Yine Allaha şükür ki kızımızın birazcık okumasına izin verdik. Yavrucuğum babamız bizi hiç okutmadı. Allah bütün ölmüşlerimizi de buranın sahibi için bağışlasın.

- Ey anneciğim. Dua et ki alını açık olsun. Okumuşlarda bugünlerde kocasız kalıyorlar. Tavsiyem uysal bir genç bulunduğu anda sakın, sudan sebeplerle ile kızım bahtımı engellemeyesin.

Meryem Hanım amcakızına yaklaştı ve kardeşi duysun diye dedi:

-Bu kör kadının kızım için bulacağı damat, kendisine layıktır. Kız kardeşimin aklına nerden girdi böyle.

Akide teyze tebessüm etti ve konuyu değiştirmek için yüzünü kaynanasına çevirerek dedi:

- Büyük hanım! Gördünüz mü bir batman fındık ve badem az geliyor. Ancak bir kâseye bir tane denk geliyor.

- Yavrucuğum israf haramdır. Semenû'nun fındık ve bademi karın doyurucu değildir. Allah adağımızı kabul etsin. Az da olsa karşılığı vardır.

Sekine tak tak ederek merdivenlerden aşağı indiğinde Zübeyde Bibi'nin sözleri bitmemişti. Meryem hanımın kulağına bir şeyler dedi ve Meryem Hanım kendine gelmeden, çarşafı belinde sarılı, örgülü sarı saçlı, zayıf ve uzun boylu bir kadın büyük bir leğen alarak mutfağın son merdiveninden aşağı indi ve yüksek sesle selam verdi. Hemen orada kalbi pıt pıt atan Meryem Hanım oturup leğeni başından aldı ve yere koydu. Daha sonra soluklandı, çarşafını belinden açmadan, leğenin kapağını kaldırmadan dedi.

- Hanım selam söylediler ve Allah'a şükür adağımız kabul oldu diye buyurdular.

Meryem hanımın öylesine eli ayağı dolaştı ki ne cevap vereceğini bilemedi. Amcakızı nargileyi ağzından çekti ve bir gözü leğende diğer gözü zayıf uzun kadın da afalladı. Şeyh Abdullah'ın konuşmasını bekleyen bütün kadınlar mutfağın etrafında oturmuşlardı ve zayıf uzun kadının Meryem hanımın kumasının çalışanı olduğunu biliyorlardı ve birçoğu da bugünlerde Meryem hanımın kumasının doğuracağını biliyordu; ama başka bir şey bilmiyorlardı. Çaresiz birbirlerine bakıyorlardı ve fısıldamalar başladı, hiçbir şey görmeyen Zübeyde Bibi hızlı hızlı nargile çekiyordu ve kulaklarını kabartmıştı, dirseğiyle yanındaki Zehra teyzeye vurarak soruyordu.

- Birden ne oldu kuzucuğum?

Zehra teyze böyle büyük bir leğeni semenû için getirdiklerini sanmıştı, kıkır kıkır gülerken ve bir yandan nargilesini çekerek sabırsızlıkla Zübeyde Bibi'nin kulağına dedi:

- Allah böyle bir iştahtan korusun! Böyle büyük leğen!

Meryem hanımın dona kalmıştı. Kalbi hızla çarpıyordu ve elini uzatıp leğenin kapağını kaldırmaya cesareti yoktu. Sonunda amcakızı Gülbuta yerinden kalktı ve bir müddet içmediği nargilesini kenara koyarak dedi:

- Meryem hanımcığım neden böyle şaşkınsın?

Elini uzattı ve leğenin kapağını kaldırdı ve birden Meryem Hanım çığlık attı ve düştü. Mutfak yeniden kalabalıklaştı. Meryem hanımın kızları aceleyle vardılar ve Akide teyzeye yardım ederek annelerini çeke çeke dışarı götürdüler.

Mutfağın diğer tarafında kazandan uzakta oturan ve bir şey görmeyen kadınlar hücum ettiler, başlarını uzattılar. Az kalsın kazanı ocağın üstünden düşüreceklerdi. Ama amcakızı Gülbuta çabucak leğenin kapağını koydu ve ne yapacağını da düşünmüştü.

Bağırđı ve Sekine'yi çağırđı. Herkes sustu, ayaklananlar da yerlerine oturdular ve Sekine mutfağın merdivenlerinden indiğinde amcakızı ona dedi:

- Hemen Şimdi çarşafımı başına ört! Bu leğeni alıp sahibine götür! Bizim tarafımızdan selam söylersin ve dersin ki insan kendi piçini leğene koyup Őehri dolaştırmaz! Anladın mı?

- Evet.

Sekine bunu deyip leğeni başına koydu ve Şeyh Abdullah "Ya Allah" deyip, bastonunu yere vurarak merdivenlerden indiğinde mutfağın merdivenlerinden yukarı çıkmamıŐtı. Kadınlar aceleyle çarşaflarını düzelttiler ve yüzlerini kapadılar. Şeyh Abdullah sandalyeye oturdu, mersiyeye başlayıp "Ya Baba Abdullah" dediğinde Meryem hanım yeni kendine gelmişti ve kesik kesik inleme sesleri bahçenin o tarafından semenû kazanının yanına kadar geliyordu.